

Szegeden is drágább lesz a zsir és a sertés.

— 12—19 koronás egységárak. — Az ármegállapító bizottság ülése. —

(Saját tudósítónktól.) Az ármegállapító bizottság pénteken délelőtt dr. Somogyi Szilveszter polgármester elnöklésével a városháza tanácstermében ülést tartott. Az ülés egyetlen tárgya a sertésneműk új maximális árának megállapítása volt. Megállapíthatjuk, hogy az árakat megállapító bizottság ezúttal is hű maradt multjához: árdragított ismét. De — és ezt le kell szögeznünk a bizottság igazolására — most nem igyekezett a miniszter rendeletének keretein túl is boldogítani a derék henteseket, mint azt a multban több ízben megkísérelte már. Viszont igaz, hogy a hentesipar tisztelt képviselői összesen csak három tag által képviseltették magukat, holott a bizottság megjelent tagjainak száma hét vala. Az ülés lefolyásáról az alábbi tudósításunk számol be:

Balogh Károly ismertette a miniszter rendeletét, amely a sertésneműk nagybani árát fölemeli. A leölt egész, vagy fél sertések árát az eddigi 8 korona 50 fillér egységről 11 korona 40 fillérre emelték fel. Természetesen ennek megfelelőleg föl kell emelni a sertésneműk kilónkénti árát is. Budapesten ezek alapján a következőképpen állapították meg az új maximális árakat:

Olvasztani való szalonna bőrrrel kilónként 13 korona, eddig volt 10 korona 50 fillér; bőrről vastag szalonna és ház 14 korona, eddig volt 11 korona, az olvasztott disznózsir kilója 16 korona, eddig volt 12 korona; a kenyérszalonna 15 korona, eddig volt 12 korona. A nyerskaraj új ára 14 korona, más nyers disznóhús ára kilónként 13 korona. A kocsonyának való, a fej-láb, vese, máj, tepertő, nyelv kilónkénti ára hat korona. Ugyanezek a részek füstölve kicsinyben 9 koronaért áru-

síthatók. A füstölt comb és lapocka egészben kilónként 17 korona, fűszerezve 19 korona, a füstölt karaj kilónkénti ára ugyancsak 19 korona. A sütni való nyers kolbász 14, a füstölt 16 és a füstölt főtt kolbász kilónkénti maximális ára 17 korona.

A maga részéről azt ajánlja, hogy a bizottság fogadja el Szegedre ezeket az árakat, tehát javasolja, hogy a sertésneműk árát a budapesti maximális ár nyomán állapítsa meg a polgármester.

Hoffmann Ignác azt kérdi, hogy Szegeden ugyanazok a termelési feltételek vannak-e, mint Budapesten.

Balogh Károly: Tökéletesen. Ezenkívül pedig a budapesti ármegállapítás szigorúan a miniszteri rendelet keretein belül mozog, úgy, hogy Szegeden sem lehetne más árakat megállapítani, vagy legalább is nem lenne észszerű, mert ha más árak lennének, azok csak alacsonyabbak lehetnének, aminek az eredménye az lenne, hogy innen minden hus Budapestre szökne.

Hauser R. Sándor azt kérdi, miért nem határozza meg a közlekedési kormány a kicsinybeni árakat is, az egész ország területére?

Scultéty Sándor főszámvevő a szalonna és zsir árát veszedelmesen kicsinynek találja. Félő, hogy majd nem lesz zsir.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester: Az árakhoz nem lesz jó hozzányulni; már megtörtént, hogy mi más, a budapestitől eltérő árakat állapítottunk meg és a közlekedési kormány figyelmeztetett bennünket, hogy igazodjunk csak a budapesti maximális árakhoz.

A bizottság a fölvilágosítások után egyhangulag elfogadta az előadói javaslatot.

Ezek szerint tehát minden remény megvan arra, hogy a szegedi polgármester a budapesti maximális árakat fogja életbeléptetni.

Bukarestből Szegedre telepített textilgyár.

(Saját tudósítónktól.) Pár nap előtt egész vonatra való vasuti teherkocsit láttunk az Alsótszaparton a dohánybeváltó hivatali rak-tárai előtt vesztegelni, amelyekről azt hit-tük természetesen, hogy dohányval vannak teli és jelenlegi óriási nikotinségen lesznek hivatalba enyhíteni. Tévedtünk. A vagonok nem dohányt tartalmaztak, hanem — anint megkezdtek a kirakást — sok mindenféle gép került elő belőlük, amelyekről azonban se-hogysem tudtuk megállapítani, hogy milyen célt lehetnek hivatalba szolgálni. Még érthe-tetlenebb volt, hogy a gépeket a dohányrak-tárba hordták be, ami azt a feltevést igazol-hatta volna, hogy dohánygyári gépek ezek, ámde ennek ellentmond viszont, hogy a meg-levő szegedi dohánygyárnak sincs elég do-hánya.

A gépek nagy sokasága azonban nem hagyott bennünket nyugodni és nyomozni kezdtünk. Hamarosan megtudtuk, hogy a gé-pek Schorr Ottó főhadnagy, szegedi szesz-gyáros tulajdonát képezik. A továbbnyomo-zás most már nem volt nehéz. Felkerestük Schorr Ottót és megkérdeztük, hogy miféle gépek azok, amelyeket a dohányraktárba raknak. Schorr láthatóan meglepte, hogy felfedeztük a gépeit és szeretett volna kitér-ni a válasz elől, ámde ezt természetesen nem engedték.

— Igen, az én gépeim — ismerte be vég-re, — de szerettem volna, ha a lapok csak akkor írnak a dologról, amikor már minden rendben lesz és megkezdhettem a gyár épí-tését.

— Gyár? Miféle gyárat akar építeni?

És Schorr szépen elmondotta, hogy egy nagyszabású kötött- és szövöttáru gyár lé-tésítéséről van szó. A gépek egy bukaresti kötött- és szövöttáru gyár tulajdonát képez-

ték, amelyet hat év előtt angol és román tö-kével „Societate anonime tessaturie et im-pleduri textilia fabrica di tricotage” cím alatt alapított Roman Marmaros, Blank und Co. bukaresti nagy bankcég. A részvénytár-sasági alapon létesült vállalatnak 1.600.000 frank alaptőkéje volt, de mindössze négy évig tarthatta csak fenn üzemét, mert egy évvel azután, hogy Románia is belépett a háborúba, munkás- és anyag hiányában meg-álltak a gépek. Többé azután nem is indul-tak meg. A vállalat válságos helyzetbe ke-rült és Schorr Ottó a hadügyminiszterium jóváhagyásával és támogatásával az egész gyárat megvásárolta a banktól. Racioná-li-sabb lett volna ugyan a gyárat ott Bukares-tben üzembe helyezni, Schorr azonban lesze-reltette az egész gyárat és elhozta Szegedre. Negyven vagon töltöttek meg a gépek, a melyek angol, amerikai és német gyárak különleges gyártmányai, elhozta a villany-motorokat, gőzgépeket, kazánokat és áram-fejlesztő telepet, elhozott mindent az utolsó szegig, úgy, hogy itt csak gyárpéldet kell emelni és a gépeket beszerezni.

Az egész dolog oly hirtelen ment, hogy előkészületekről szó sem lehetett. Schorr ju-niusban jelentette gyáralapítási tervét dr. Somogyi Szilveszter polgármesternek, a ta-nácsból telket, adó- és kövezetvám-mentes-séget és ideiglenes raktárhelyiséget kért a gépek számára.

A tanács július 1-én foglalkozott a kére-lemmel és mint végzéséből kiderül, örömmel fogadta Schorr nagyszabású, igérkező vállalatát és a legmesszebbmenő támogatá-sáról biztosította. Raktárhelyiséget azonnal rendelkezésére bocsátott, a többiekre nézve azonban csak akkor kívánt dönteni, ha a gé-pek Szegeden lesznek és a létesítendő gyár

termelőképességéről adatok állanak rendelkezésére.

Azóta a gépek megérkeztek és Schorr-nak az alsóvárosi temető mellett, a katonai gyakorló térrel szemben helyeztek kilátásba megfelelő telket. Nyolc holdat tartanak fenn a gyár céljaira, amelyből a megfelelő terü-letet szükség szerint bocsátának rendelkezé-sére. Schorrnak az a terve, hogy az építést, mielőst lehet, megkezdi, de ezt csak a ka-tonaság segítségével teheti, mert sem mun-kaerőt, sem építési anyagot nem lehet más-ként szerezni, de nyersanyagot is csak a ka-tonaság útján kaphat, amivel szemben első-sorban a katonaság részére fog dolgozni a gyár.

Szeged különösen a háború után fogja érezni az új gyár közgazdasági hatását. Szerződtek Romániából a régi vezetősze-mélyzetet, amely jobbadán németekből áll és ezeken kívül mintegy 700—800 embert, tul-nyomóan nőket, foglalkoztat majd a leg-újabb szegedi vállalat.

A polgármester előtt tett kijelentése sze-rint Schorr elsősorban — miután maga is ka-tona — hadiözvegyeket és árvákat fog a gyárban alkalmazni, amelyben plüss, bár-sonyt, női kelméket, selyem-sályákat, risz-lőket, jaegerszöveteket, gyapjúkelméket, trikóárut, szvetereteket, kötött mellényeket s kabátokat fog gyártani.

Mint Schorr mondja, a gyár felépítésé-hez, üzembehelyezéséhez és nyersanyagbe-szerzéséhez mintegy tíz millió koronára van szükség és a pénzügyi része a dolognak még nyitva áll. Fővárosi bankok már érdeklődnek ugyan a vállalkozás iránt, de valószínűleg részvénytársaság alakul, amelyben egy nagy szegedi bank viszi a főszerepet és a melyben a város is részesedik.

Két hét a Boszporusz partján

Irtó: Papp Ferenc, tűzoltóparancsnok.

(I.) Ez év májusában óriási tűzvész di-höngött Konstantinápoly egy legrégebb és legeredetibb városnegyedében: Stambulban. A pusztító elemek több mint 2000 ház lakóit tették hajléktalanná. E rémes katasztrófa hí-re az egész világot bejárta a sajtó révén és Németország volt az első, amely kiküldötte szakembereit a tűz színhelyére, annak tanul-mányozása céljából, hogy mik voltak okozói eme előttiünk szinte hihetetlen nagyarányu veszedelemnek.

A Magyar Országos Tűzoltószövetség kezdeményezésére a magyar királyi belügy-miniszter is helyesnek ítélte szakemberek ki-küldését a konstantinápolyi tűzvész körül-ményeinek tanulmányozására. Így jutottam én ahhoz a megtisztelő megbízáshoz, hogy Erdély Ernő győri tűzoltóparancsnok kol-légámmal együtt mint a belügyminiszterium megbízottai Konstantinápolyba utazhattunk. Harmadik utitársunk *Deutscher Gyula* szá-zados, a cs. és kir. hadügyminiszterium tűz-rendészeti ügyosztályának a vezetője volt, akit a hadügyminiszterium küldött ki hason-ló célból.

Az ut a háborús viszonyokhoz mérten elég kellemes volt, de amíg vonatra ülhet-tünk, rengeteg lőtás-futást kellett végeznünk okmányaink beszerzéséért és hitelesítéséért. Július 26-án szerdán indultunk a nyugati pá-lyaudvarról a Balkán-vasúttal. A dusan ter-mő, rengő kalászerdőkön keresztül ro-gogva, abban az arányban, ahogyan Magyaror-szágtól eltávolodtunk, egyre terméketlenebb, majd teljesen kietlen vidéken haladtunk át, ahol a vegetációt vöröses-sárga szirtek vál-tották föl. A magyar határt és a szigorú vámvizsgáló állomást elhagyva, Belgrád volt az első állomás. Szerbia fővárosáról aranyit olvastunk a háború alatt, hogy én alig találok róla valami megenyhítésre méltót, legfeljebb azt, hogy a jókarban levő föl-deken magyar katonák dolgoznak és egy talpalattnyi földje sincs a magyar közigaz-gatás kezelésében, mely nem lenne beültet-ve. Nagy ellentétben azokkal a földekkel, a